

Manifest del 28 de Setembre

Als Països Catalans, herència de pertànyer a l'Estat Espanyol, les dones encara estan sotmeses al control reproductiu per part de l'Estat. Ja que, tot i tenir una llei prou garantista que permet avortar de manera lliure i gratuïta durant les primeres 14 setmanes d'embaràs a les dones majors d'edat, cal assenyalar i denunciar totes les seves mancances.

Per començar, només hi poden accedir les dones majors d'edat, les menors, necessitaran autorització dels seus tutors per tal de poder exercir el dret d'autodeterminar-se. Aquest va ser un gran retrocés, impulsat ara ja fa uns anys per la contra-reforma de l'avortament que va proposar l'exministre Gallardón, la qual, el moviment feminista vam aturar després de mobilitzacions massives arreu de l'Estat. Tot i aturar el gran gruix d'imposicions retrògrades que xocaven frontalment amb els nostres drets, es va aprovar la prohibició que les majors de 16 anys poguessin avortar sense l'autorització dels seus tutors. Aquesta norma deixa en una evident situació de desemparament a les joves, les infantilitza i les deixa a l'albir dels desitjos dels seus tutors.

És important també assenyalar la desprotecció que pateixen algunes de les dones migrades, ja que les que resideixen de manera il·legal a l'Estat Espanyol, no poden accedir a un avortament gratuït, quelcom que desprotegeix a persones amb greu risc d'exclusió social i les condemna a endeutar-se per pagar els preus abusius de la sanitat privada.

La llei actual està farcida de violència institucional. Primer, quan una dona comunica el seu desig d'interrompre el seu embaràs, les professionals de la salut tenen el deure legal d'informar de totes les opcions i ajuts existents en cas que vulgui tenir la criatura. Segon, han de passar 3 dies entre el moment en què es comunica el desig d'avortar i el moment de la intervenció mèdica. Aquests dies s'anomenen "període de reflexió".

Hem de ser molt conscients que quan una dona pren la decisió de recórrer a les professionals per tal d'iniciar un període d'interrupció de l'embaràs, no és fruit d'un arravatament i no és una decisió fàcil. És una decisió estigmatitzada a la nostra societat, que culpabilitza a la dona per no haver estat "prou responsable" a l'hora de gaudir de la seva sexualitat. Per això, el fet que en diversos moments del procediment es torni a qüestionar la lliure decisió de la dona són fets que ens infantilitzen i atempten contra el nostre dret a decidir lliurement, perquè s'està qüestionant una decisió completament racional, emmascarant-la de quelcom emocional i visceral.

El dret a una plena sobirania reproductiva és clau en un context de crisi, de creixement exponencial de la pobresa entre les dones treballadores i especialment entre les dones més joves. Hem d'emfatitzar que el control sobre els cossos de les dones, i per tant, el control de la nostra fertilitat i les nostres vides està al servei del capitalisme i de la seva necessitat de mà d'obra barata. Per això des del feminisme anticapitalista necessitam parlar de dret al propi cos, d'avortament lliure i gratuït. L'exercici ple i efectiu de les nostres Sobiranies

Reproductives implica exigir no només que sigui lliure i gratuït, sinó que també estigui garantit per la sanitat pública. La derivació sistemàtica de les interrupcions voluntàries de l'embaràs a clíniques privades no només continua tractant com “anormal” un dret al propi cos, sinó que afavoreix la seva eliminació davant eventuais retallades sinó que debilita un sistema sanitari públic i de qualitat integral i universal, en favor de butxaques privades.

El dret a l'avortament, afecta a més de la meitat de la població en aquest sentit ha de ser considerat un dret humà inalienable i els estats han de vetllar perquè de forma lliure i gratuïta i segura les dones puguin exercir-lo. Donar cabuda a la xarxa pública als metges objectors de consciència vindria a ser el mateix a tornar a posar crucifixos i resa el pare nostre a les escoles públiques.

Durant aquesta jornada tampoc podem oblidar a les Feministes Encausades. Les set companyes de l'Esquerra Independentista de Mallorca a les quals se les va condemnar per un delictes contra la llibertat religiosa arran d'una protesta feta en una església, en el marc de les mobilitzacions per aturar la contrareforma de l'avortament de l'exministre Gallardón. Durant tot el procediment judicial es van enfrontar a un evident judici polític que tenia com a únic objectiu la repressió del moviment feminista en la convulsió política del moment. Judici que va acabar amb cinc condemnes d'un any de presó, una condemna de 100 hores de servei comunitari (a la persona menor) i una absolució. Actualment el cas està en via de recurs al Tribunal Suprem. La lluita no ha acabat companyes, perquè defensar l'avortament lliure i gratuït no és cap delictes!

Restem en alerta, l'ofensiva de la llei Gallardon no és un fet aïllat sinó que respon als interessos d'una forta i antiga aliança entre l'espanyolisme més ranci i l'ultra catolicisme. I es pot reprendre des del moment que per part de la ministra de sanitat del PP, Dolores Montserrat, ha nomenat com a directora del gabinet d'igualtat a l'antiavortista i membre de l'Opus Dei, Julia Micheo.

Les dones dels Països Catalans ens reivindicam insubmises a les lleis que ens constrenyen, que en tracten com bestiar, que pretenen controlar la nostra sexualitat i que vulneren els nostres drets. Per això aquest any tornarem a sortir al carrer i seguirem batallant per nosaltres, per totes les companyes dins les nostres fronteres, però també per les que estan fora i comparteixen un destí diferent perquè:

El nostre cos, un camp de batalla! Per un avortament lliure i gratuït!